

Dekanat RADUŃ Wieś jest znana od 1367 r., w 1411 r. – własność wielkiego księcia Witolda, od 1539 r. – miasteczko, w XVI–XVIII ww. – majątek biskupstwa wileńskiego. W XIX w. w powiecie lidzkim guberni wileńskiej, własność hrabiów Lefert, później Hoffmanów.

Według miejscowego podania kościół pod tytułem Najświętszej Trójcy powstał tu jeszcze w 1387 r., jednak w rzeczywistości w tym roku wieś po raz pierwszy wspomina się w źródłach historycznych wśród osiedli, które król Jagiełło oddał kościołowi świętych Stanisława i Władysława w Wilni. Materiały archiwalne potwierdzają utworzenie świątyni katolickiej w Hermaniszkach około 1452 r. z fundacji biskupiej. Pierwotnie kościół był drewniany, kolejny drewniany budynek świątyni został zbudowany w 1686 r. ze środków wileńskiego biskupa Brzostowskiego. Wtedy świątynia stała w zachodniej części wsi, lecz po pożarze 1880 r. zapadła decyzja o przeniesieniu placu kościelnego na wschodnie obrzeża wsi. † Budowanie nowego kościoła, tym razem murowanego, rozpoczęło się w 1886 r., możliwie według projektu wojewódzkiego architekta Połozowa. W 1909 r. nowa świątynia w stylu neogotyckim została poświęcona pod historycznym tytułem Najświętszej Trójcy.

Kościół jest zbudowany z kamienia i cegły z pięciokątną apsydą, do której z obydwu stron są dobudowane, prawdopodobnie później, niewielkie otynkowane zakrystie. Nad fasadą główną w 1905 r. została zbudowana ośmiokątna wieża dzwonnica zakończona iglicą. Świątynia jest przykryta blaszanym dachem dwuspadowym, nad jego częścią ołtarzową znajduje się stroma sygnaturka. Do ściany ołtarzowej jest wmurowana płyta nagrobkowa Stefanii Wąsowicz (+1879), spadek po której stał się podstawą środków na budowę świątyni.

Wnętrze kościoła są przykryte płaskim podszywanym sufitem z desek, podłoga wyłożona jest płytkami ceramicznymi. W świątyni mieszczą się trzy ołtarze. Główny tytułowy ołtarz Najświętszej Trójcy jest iluzorycznie narysowany na ścianie, ołtarze boczne (z lewej strony – Miłosierdzia Bożego, gdzie w drugiej kondygnacji mieści się obraz św. Franciszka z Asyżu, z prawej – Matki Bożej Częstochowskiej z obrazem św. Józefa u góry) drewniane, zrobione wraz z amboną w 1885 r. w stylu neobarokowym i przeniesione z byłego kościoła drewnianego. Nad wejściem są zrobione chóry, gdzie do dziś się zachowały ciekawe organy w stylu klasycznym, także z byłego kościoła.

Wpisany przez Паводле архіва Гродзенскай дыяцэзіі
06.09.2015 01:00

Downloaded from <http://www.jstor.org/stable/2346090> on Tue, 20 Jun 2017 12:00:00 UTC